raſt, et ma tähhendada tahhan, et keik mo meled täieste ſelged ollid. — Ja kui ma ſedda keik watasin, tõuſis mulle ſe mõtte, et ſeſt keddagi wigga woiks olla, kui ſiin nattokesſe tukkastaks; ma woiks jo trahteris ſohwa nurka heita ja unnes ſiin olla. Mul olli juſt niſammaſuggune tundminne, nago ſellel, kes unnes ennaſt tahhab ligutada, ja ommeti ei ſa. Tahtſin prowi tehha: mo käſſi olli keppi nuppo otſas — kas ſaan kät keppi nuppo pealt ärra. — Jah, ota enne! — Wallo ei tundnud ma kusſagil, agga mo kättel ei olnud ligutamisſe wõimo; mo käſſi jäi keppi nuppo otſa, nago olleks ta naeltega ſenna kinni lõdud. Jallad ei wõtnud ka parremaks ühti ſõnna kuulda; watasin ſabaste peale, need ollid nago pu algude otſas. Wahhete wahhel tundſin ma kõrwade ugamiſt, mo lõualuud kisti kirristamisſega kokko; agga lapſed, koerad, korwikandja eit, neid keiki nägin ma weel, muud kui Ahwrika ſoldat olli ärra, tüttarlaps olli rohho peale istund ja watas ühhe kunſtlikko maalluſe wirtſo wirtſumiſt.

Ma nägin keik, kuulſin keik, märkaſin keik, agga keige mo ſoonte ja liikmette wõim olli kaddund — minne otſi üllesl! — Mis ſeſt piddi ſama? Kas olli äkkine ſurm tullemas? Eks ma woiks hüda, räkida? Mitte ühte heäle pinkſo! Ma woiſin ſiin nälga istuda. Kes piddi mind korteris tagga nõudma? Ja kui mind ſiit nõrgastusſes leiti, kes wois üttelda, kes ma ollen ehk kuſt ma ollen, keddagi kirja egga tähte mul jures ei olnud? Mul tulli mele, et ma ükskord Pariſi rahwa mõnda wiſi ſurmaſt ollin luggenud. Agga minno modi ſurmaſt, mis igga ſilmapilk odata olli, ſeſt ei olnud ma weel luggenud! Sedda hullem! Ükski arſt ei woinud jo uskuda egga arwata, et mo meled keik ſelged, et mul agga paljas likumisſe wõim pudub. — Siis tulleb ſe rammuſam neiſt kahheſt koeraſt, aeab teiſt tagga, hakkawad mo pengi al jaggelema ja purrelema, putuwad järsko mo jalgesſe, ma kukkun kui pu tomp pengi peale, ei ſa oime ligutada. Mo kübbar weres peaſt, kep kukkus mahha. — Siis tulleb korwikandja eit mo jure.